

vnitřní opatření administrativní. Pouhou výplatou remunerací, závislou vždy na ministerském schválení, nebylo dáno nepochybně najevo, že Státní nakladatelství uznává, že žalobce má na ně právní nárok a, že o ni byly jeho služební platy zvýšeny. Nelze proto míti za to, že došlo k úmluvě stran mlčky podle § 863 obč. zák. o tom, že požadovaná remunerace je součástí odměny za práce konané žalobcem. Rovněž nelze ze zjištěných okolností vyvoditi, že byl žalobci nárok na vánoční remuneraci přiznán výslovnou úmluvou stran. Žalobce sám přiznal, že vánoční remunerace nebyla nikdy uvedena ve služebních dekretech jako součást požitků. Na základě svědecké výpovědi Bohuslava J-a bylo sice nižšími soudy zjištěno, že tento svědek řekl žalobci při jeho přijetí, že jest obvyklé u žalované strany vypláceti remuneraci, a že na tuto z v y k l o s t upozorňoval, když přijímal úředníky pro Státní nakladatelství, avšak při správném posouzení těchto zjištěných výroků ředitele Bohuslava J-a nelze v nich spatřovati nic jiného, než upozornění na tehdejší »zvyklost«, která však, jak bylo již vyloženo, nezakládala pro žalobce ještě právní nárok na výplatu vánoční remunerace. Nebylo-li státní nakladatelství oprávněno bez předchozího schválení ministerstva školství a národní osvěty remunerace vypláceti, nemohl důsledně ani ředitel J. činiti v tom směru sliby pro Státní nakladatelství právně závazné. Nebylo proto ani třeba prováděti důkazy o tom, že ředitel J. nebyl oprávněn slibovati žalobci vánoční remuneraci, a výtka vadnosti odvolacího řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. není v tomto směru opodstatněna. Požadované vánoční remunerace nebyly žalobci vyplaceny proto, že ministerstvo školství a národní osvěty zakázalo výnosem ze dne 17. prosince 1930 čís. 8630 další výplatu těchto remunerací, tedy odepřelo jejich schválení. Je-li tomu tak, nelze tvrditi, že žalobcovy služební požitky byly odepřením výplaty vánoční remunerace protismělně zkráceny. Posuzuje-li se věc s naznačeného hlediska právního, není pro rozhodnutí o žalobním nároku nutné blíže zkoumati, zda Státní nakladatelství jest fondem státním nebo státem spravovaným, jak se dovozuje v dovolání, či zda jest samostatným podmětem právním, jenž vládne svým jměním pod dozorem orgánů státních, jak uvedl odvolací soud, neboť, je-li nepochybné, že k výplatě vánočních remunerací bylo zapotřebí schválení ministerstva školství a národní osvěty a že tyto remunerace nebyly žalobci vyplaceny právě pro nedostatek potřebného schválení, postačí to již samo o sobě k zamítnutí žaloby.

Čís. 13988.

Pokud srážka vlaku místní dráhy s povozem na přejezdu dráhy nebyla v příčinné souvislosti se zpožděním vlaku.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1934, Rv II 946/33.)

Povoz žalobcův srazil se na přejezdu trati s vlakem místní dráhy. Povoz byl rozbit a žalobce poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody

uznal procesní soud první stolice z polovice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalované dráhy a zamítl žalobu co do druhé polovice nároku.

D ů v o d y:

Nižší soudy, vycházejíce z právního názoru, že jde v souzeném případě o příhodu v dopravě a že žalobcův úraz je v příčinné souvislosti s příhodou v dopravě, uznaly nárok žalobní proti žalovanému vzhledem ke zjištěnému spoluzavinění žalobce na úrazu z polovice po právu.

Příhodu v dopravě spatřují nižší soudy ve zjištěné skutečnosti, že vlak přejížděl přejezd na kritickém místě asi o 12 minut později, než se podle jízdního řádu mělo státi, jde prý při tom o značné zpoždění vlaku, a tedy porušení pravidel normální železniční dopravy, a nikoliv o obvyklý zjev, s nímž by žalobce musil počítati, takže, kdyby prý vlak byl přejížděl kritický přejezd v době, jak by to odpovídalo normálnímu provozu, nebylo by k úrazu došlo, čímž prý je dána příčinná souvislost. S tímto názorem nižších soudů nelze souhlasiti. Otázka příhody v dopravě může v souzeném případě zůstati nevyřešena, neboť, i kdyby šlo o příhodu v dopravě, nelze souhlasiti s právním názorem nižších soudů, že žalobcův úraz jest v příčinné souvislosti s příhodou v dopravě. Bylo zjištěno, že vlak dával před přejezdem na předepsaném místě výstražné znamení, že jel normální rychlostí, že byl osvětlen a že na trať a na vlak po ní jedoucí bylo se silnice, po níž žalobce s povozem jel, viděti na vzdálenost $\frac{1}{2}$ km. Z toho jest zřejmo, že, byl-li vlak na takovou vzdálenost viditelný, jest nerozhodným, zda vlak byl, jak ho žalobce spatřil nebo při náležité pozornosti spatřiti mohl, zpožděný či nikoliv, a není proto mezi zpožděním vlaku a v něm spatřované příhodě v dopravě s úrazem žalobce příčinné souvislosti. Je-li dále zjištěno, že strojvůdce, jakmile žalobce byl spatřen blížiti se ke trati, vlak zabrzdil a že naopak žalobce neměl povoz osvětlený a sám připustil, že jel na voze, na němž byl naložen žentour, který hrčel, a že byl obrácen na voze k příjíždějícímu vlaku zády, spoléhaje, že vlak už nepříjede, jest z toho zřejmo, že si žalobce počínal lehkomyšlně, ba i trestuhodně — ano podle § 1 min. nařízení č. 169/1890 ř. z. jest zakázáno překročiti místní dráhu na přejezdech. když se blíží vlak — spolehnuv se na svou znalost jízdního řádu a neuváživ celou řadu možností, jež mohou nastati a s nimiž každý člověk zdravého rozumu má a musí počítati. Příčinu žalobcovy nehody nelze tudíž spatřovati v opožděném příjezdu vlaku na kritický přejezd, nýbrž v jeho vlastní lehkomyšlné, ba trestuhodné neopatrnosti.

Čís. 13989.

Pokud není třeba ve výroku rozhodnutí uvést, že se žaloba zamítá pro tentokráte.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1934, Rv II 824/34.)